

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

29. Erratis, nescientes Scripturas, neque virtutem Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

Calvinus
Scriptu-
rarum
corruptor
maximus.

ste nulla verecundia tenentur, quo minus aperte Deo verbo-
que eius illudant, dum nos circumvenire tentant. Suam
iterum foetidam scabiem alijs affricat; & præoc-
cupatione vsus, crimen horrendum, quo ille vnus
maximè tenetur, alijs impingit. Vnum quippe
Calvinum Deo, verboque eius Evangelico, tur-
pissimè & audacissimè illudere, vt simplicem le-
ctorem circumueniat, per tot iam Evangelij loca
ostendimus, quot contra corruptelas eius iam
pertractauimus: per tot rursus loca ostendemus,
quot deinceps, fauente Deo, tam in hoc quàm in
alijs Evangelistis tractaturi sumus. Et ne longè
abeamus, in hoc ipso S. Scripturæ textu, quem ci-
tant Sadducæi, illudit præsentis Scripturæ Calui-
nus siue per ignorantiam, siue per superbiam, vt
aliquid præ ceteris sapere videretur. Legem enim
illam, quòd frater defuncti fratris vxorem ducat,
ad semen suscitandum fratri suo, negat Calvinus
*de fratribus germanis intelligendum esse, sed de consobri-
nis tantum & similibus.* Quod aperte falsum esse ve-
teris populi praxis in Scripturis deposita osten-
dit. Quum enim eadem lex apud Patriarchas
quoque veteris populi maneret, propter eandem
runc huius legis causam, ne familiæ earundem
tribuum interirent, Iudas duobus filijs suis fratri-
bus germanis Her & Onan Thamar vxorem de-
dit, & culpam suam postea agnouit, quòd tertio
filio suo Sela eandem nõ dedisset, reliquis duobus
fratribus cita morte à Deo percussis.

Gen. 38.

29. *Erratis, nescientes Scripturas, neque virtutem Dei.*

INSIGNIS hic locus est, ad totius erroris,
quo veritatis hostes hæretici laborant, fontem
atque originem duplicem demonstrandam. Duas
ob

ob causas errare Sadducæos dicit Christus: tum quia Scripturas ignorabant, tum quia Dei virtutem ac potentiam admirabilem non credebant. Vtrumq; agnoscit hoc loco Calvinus. De priori dicit. *Hæc Christi obiurgatio generaliter in omnes falsorum dogmatum inventores competit. Nam quum nobis in Scripturis clarè Deus affulgeat, errorum omnium fons & causa est earum ignorantia.* De posteriori (licet obscurius) dicit, *rite & prudenter eos demum sentire & loqui de regni celestis mysterijs, qui Dei potentiã cū Scripturis coniungunt.* Quæ quidem posteriora verba duplicem habere sensum possunt: vel vt tum Scripturas tum Dei potentiam circa regni cælestis mysteria considerare debeamus, qui huic loco consentaneus est: vel vt Dei potentia cum Scripturis ita coniungatur, vt de Dei potentia nihil credendum sit, nisi quod in Scripturis reuelatum est; qui sensus ab hoc loco alienissimus est, nec perinde verus. Et quia in hoc sensu alibi de Dei potentia disputat Calvinus, meritò quo sensu hîc dicat Dei potentiã cum Scripturis coniungendã, dubitare possumus. Ad rem autem ipsam parum interest. Christum enim duas erroris causas notare perspicuum est. Nam primùm ignorasse Sadducæos Scripturas probat Christus, quia Scriptura apertè vocat Deum, *Deum Abraham, Isaac, & Iacob: Deus autem non est Deus mortuorum, sed viuentium.* Viuunt ergo quoad animas (nam & hoc Sadducæi negabant, nō credentes animarum immortalitatem, vt de illis scribit Iosephus Antiq. lib. 18. cap. 2.) & viuunt quoad corpora; quia vnum ex altero consequitur, propter perpetuam illam inclinationem animæ ad corpus, quæ frustra esse non potest. Postea virtutem ac potentiam Dei eos ignorasse probat, quia post resurrectionem

R 5 corporum

Ignoran-
tia & in-
creduli-
tas.
Hæc sum
origo du-
plex.

corporum non viuent vita mortalium communi, quasi cibo & potu indigentes, quod illi crasse existimabant, quasi Deus aliter eos in vita corporali sustentare non posset; sed viuent sicuti Angeli vita spiritali, tamen in corpore, quod etiam resurget spirituale, id est, cum dote subtilitatis.

Ignoran-
tia & in-
credulitas
in hereti-
cis mo-
dernis.

Notandum autem hoc loco diligenter, quomodo vterque hic erroris fons in nostros hodie hereticos & Calvinū imprimis ad amussim quadret. Dicit Christus errare Sadducæos, *quia nesciebant Scripturas*. Non quia prorsus illas ignorabant, aut non legebant, (solas quippe Scripturas isti Sadducæi, quamquam non omnes, sed solū Pentateuchum recipiebant, omnibus reiectis traditionibus, teste Iosepho Antiq. lib. 13. cap. 18. nostris hereticis hac in parte simillimi) sed quia quas solas legebant, eas ipsas non intelligebant. Idcirco enim Christus ex solo Pentateucho & libro Geneleos contra eos testimonium profert, vt eos conuincat etiam Pentateuchum, quod solum tenebant, non intelligere. Sic omnino errant hodie heretici, & in errorem mittunt, *quia nesciunt Scripturas*, id est, quia nō intelligunt illas; sed vel ignoranter illis abutuntur, vel maleuolē & impiē illas deprauant; vt omnium maxime Calvinus, sicuti hæc nostra locorum Euangelicorum explicatio ad oculum docuit ac docebit. Deinde Sadducæis istis simillimus est Calvinus, quia sicut illi *Dei virtutem & potentiam ignorabant*, sic & Calvinus Christi corpus in venerabili Eucharistia verē & realiter adesse, idcirco pertinacissimē negat, quia illud corpus Christi verē & realiter in celo est, nec in duobus locis vnum corpus simul consistere potest. Asserentibus Catho-

Calvinus
Dei po-
tentiam
negat.

licis

licis Deo hoc impossibile non esse, idque ex argumentis certissimis, quum locus corpori quatenus corpori ut substantiam non quantitatem designat, nihil sit intrinsecum, praefatur quidem seu praeludit potius Calvinus *improbam calumniam esse quod Dei potentiam ab eo negari dicimus*, moxque varia *lib. 4. cap. 17. nu. 24.* mirabilia circa suum commentitium canalem, quem Christi corpori substituit, enumerat; & ait *multa ibi subesse miracula*, quasi hoc eum excusare debeat, quod quaedam in Deo agnoscat miracula, qualia ipse commentus est; & alia neget, quae ex disertissimis Christi verbis necessario sequuntur. Deinde respondet *non hic quæri quid Deus potuerit, sed quid voluerit*, quasi velle Christum id fieri quod factum esse dixit, dubitare quis debeat; aut quasi non fati expresse de eo, quod in manibus tenebat, dixerit, *Hoc est corpus meum*: quum interea idem corpus in alia quantitate & specie mensæ accubuerit. Ad aliam Christi voluntatem, quæ nihil ad praesens Sacramentum pertinet, convertit se Calvinus; quod *verus homo esse voluerit, similis fratribus per omnia absque peccato, ideoque vera carne indutus qualis nostra est.* Quod quidem ut verum est, ita nihil ad rem praesentem facit; tum quia ipsi carni nostræ & cuius corpori non repugnat per absolutam Dei potentiam pluribus in locis esse, ut theologi demonstrant, tum quia Christi caro ita vera ac naturaliserat, ut naturæ tamen legibus non subijceretur. Vnde quum adhuc mortalis esset, clauso matris utero *Matth.* exiit, super aquas ambulavit, per medium densæ multitudinis, quæ præcipitare eum volebat, transibat, denique in fulgidissimam speciem transfigurata erat. His itaque frustra allegatis, quum vrgetur, cur Deus non faciat ut eadem caro diversa loca occupet, primum respondet *insanum esse*

esse à Dei potentia postulare, vt carnem faciat simul esse car-
nem & non esse carnem. Quasi caro esse destinat, quū
aliquid illi supra naturæ suæ conditionem ex di-
uina potentia accidit: quod in tam multis Chri-
sti carni adhuc mortali accidisse superius accepi-
mus. Non minus, imò magis intrinsecum est igni
vrere, quàm corpori vno certo loco contineri.
Ignis tamen & verus ignis erat, quem in rubo
Moyfes vider ardentem, & qui rubum non com-
bureret. Ignis & verus ignis erat, qui in fornace
tres pueros iniectos non la debat, ad ostium au-
tem fornacis stantes voracibus flammis absum-
psit. Hæc igitur Caluini responsio eius adhuc
blasphemiam non excusat. Tandem concludit, &
totum effundit venenum. *Carnem igitur* (inquit)
carnem esse oportet, spiritum spiritum, vnumquodque qua à
Deo lege & conditione creatum est. Hic omnipotentiam
Dei clarissimis verbis homo impius negat. Astrin-
git enim Deum ad legem & conditionem rerum
creatarum. *Vnumquodque* (inquit) *qua lege & condi-*
tione à Deo creatum est, ea oportet esse. Ignis nonne à
Deo hac lege & conditione creatus est, vt adure-
ret, sol vt suum in cælo cursum teneret, luna vt
solis corpori, nisi quum in combusto est, non sub-
deretur, corpus vt densum ac ponderosum sic esset
vt nec aliud corpus penetrare, nec nisi à solido
corpore sustineri posset, deniq; vt non scilicet nisi
humanâ speciem & hominum oculis faciliè aspe-
ctabilem retineret? Nonne, inquam, hæc singula
hac à Deo lege & conditione creata sunt, non se-
cus quàm *carnis conditio est, & vno loco, vt sua dimensio-*
ne, vt sua forma constet, quod hic Caluinus de carne
vrget? Et tamen, nisi multis alijs Scripturis con-
tradecere vult Caluinus, fateri cogitur ignem ali-
quando ex Dei potentia non comburere; solem
ex

Exod. 3.

Dan. 3.

Omni-
potentiâ
Dei clarè
negat
Caluinus

Dan. 3.

ex Dei potentia ad preces Iosue cursum suum in
 caelo suspendisse; lunam, quum iam plena & ex
 opposito solis staret, vnico momento medium
 caeli spatium decurrisse, vt corpori solis subdere-
 tur, nisi fortè, (quod non secus naturæ leges supe-
 rat,) solem offuscare stans in opposito potuit.
 Christi carnem natura densam vterum matris
 clausum, posteaq; sepulchrum, & clausas ianuas
 penetrasse, eandem quoque carnem fluidis aquis
 inambulasse, ac demum in speciem mutatam esse
 que solis splendorem æquaret, quam humani ocu-
 li ferre nequirent. Negat igitur disertissimè Dei
 potentiam impius Calvinus, ideoque errat tur-
 pissimè in tota doctrina venerab. Eucharistia,
nesciens Dei virtutem. Sadducei nescientes Dei vir-
 tutem, negabant resurrectionem corporum, qua-
 lis futura est, spiritualem & gloriosam, quasi rem
 Deo impossibilem. Calvinus nesciens Dei virtu-
 tem, negat Christi corpus verè & realiter à nobis
 manducari, cuius tamen manducatio resurrectio-
 nem illam corporum nostrorum spiritualem &
 gloriosam operatur, dicente Christo, *Qui mandu-
 cat meam carnem, & bibit meum sanguinem, habet vitam
 æternam: & ego resuscitabo eum in nouissimo die, id est,
 Hoc corpus quod comeditis, resuscitabit vos,* ait D. Cyril-
 lus: negat hoc, inquam, quia Dei virtutem nescit.
 Atque ita sicut resurrectionem ipsam Sadducei,
 sic vnam resurrectionis causam Calvinus idcirco
 negat, quia Dei virtutem ac potentiam vtrique
 nesciebant. Imò iuxta Caluini regulam nec om-
 nino à mortuis caro resurget, quum & carni in-
 trinsecum sit, vt semel corrupta eodem numero
 nequeat amplius existere, quia naturæ axiomã
 est, à priuatione ad habitum nullum esse regres-
 sum. Ad eò hic locus & duo isti errorum fontes,

Iosue 10.
 Matth. 27.

Matth. 14
 & 17.

Saddu-
 ceorum
 & Calui-
 ni com-
 paratio.

Ioan. 6.

In com-
 ment.
 ibidem.

ad

ad hæreticos hodie & ipsum imprimis Calvinum ad amussim quadrant. Et alijs quidem exemplis demonstrari hoc posset: sed aliqua instructio ad Calvinum meritò execrandum, hoc vnum esse potest.

32. *Non est Deus mortuorum, sed viventium.*

Sancti in
cælo non
sunt vo-
candi
mortui.

DO CET hæc Christi responsio impiè ac profanè horum temporum loqui hereticos, & ad Sadduceorum impietatem quàm proximè accedere, qui quoties contra cultum & invocationem Sanctorum in cælo cum Christo regnantium loquuntur, toties eos *homines mortuos* vocant, nosque *mortuos colere & inuocare* affirmant. Probat Christus resurrectionem mortuorum in genere, (nam de illa querebant Sadducæi, & generaliter Christus dicit, *Quòd autem mortui resurgant, Moyses dicit, &c. Luc. 20*) quia *Deus non est mortuorum Deus, sed viventium.* j. Omnes autè illi *viuunt*, vt Lucas addit, ergo omnes resurgent. Omnes autem Deo viuunt, etiam impij, nec nisi dormiunt, euigilaturi tandem, *quia fixum & decretum apud Deum est quòd omnes resurrecturi sunt*, vt hunc locum exponit Irenæus, & propter pollicitationem resurrectionis, ait in hunc locum Chrysostomus, quem cæteri Græci sequuntur. Quoad animas viuunt mortui, etiam omnibus hominibus, qui sciunt animas esse immortales. Sed omnes Deo viuunt, & non nisi dormiunt, quia ex Dei decreto & certa scientia omnes resurgent, sicut in Euangelio de filia archisynagogi resuscitanda dixit Christus, *Non est mortua puella, sed dormit*, quia certò decreuerat Christus eam resuscitare. Specialiter tamè Sanctorum Deus dicitur, quia specialiter illi viuunt:
tum

Lib. 4.
cap. 9.

Luc. 8.